

ПРОЛОГ

Гърция, 1943 г.

Военият конвой пътуваше през мрака към следващата си дестинация. В колата начело на колоната, джип „Кубелваген“, СС шурмбанфюрер Ерих Крол гледаше на светлината на фенер карта на земеделските земи около град Пела. Неговото подразделение на Шуцшафел, Вафен-СС – страховитата елитна сила на Хитлер, – беше на мисия, дадена директно от фюрера. Трябваше да открият всички евреи, останали в окупираната от нацистите зона, и да ги приберат, за да бъдат депортирани в концентрационните лагери в Треблинка и Аушвиц. За радост на германците, операцията беше почти завършена, но мислеше си Крол, *Juden*¹ бяха като плъхове – трудни за премахване – и задачата ставаше по-трудна заради еврейски поддръжници сред местното население.

Но и нацистите имаха поддръжници. Колаборационистите бяха дали на новите си господари списъци с имена на хора, за които се подозираше, че крият бегълци, и сега СС проверяваха всеки от тях. В тази нощ вече имаха петима затворници в камиона отзад – две еврейки, момче, намерено на тавана на една ферма, и фермер и съпругата му. Добър улов, но Крол се надяваше на повече.

Русият мъж смени картата със списъка си. Следващата им цел беше имотът на семейство Патрас. Според информацията на Крол те държаха личния си живот в тайна и страняха от другите.

---

¹ Евреи (нем.). – Б. р.

Това беше достатъчно, за да ги посетят СС – дори да не криеха врагове на Райха, пак трябваше да им се напомни кой сега е господар на земята им.

Фаровете на кубелвагена осветиха кръстовище.

– Завий надясно – заповяда Крол на шофьора Йекел.

Младият шурмовак вече беше впечатлил командира си, като пренебрегна неприятно срязване на лицето, нанесено от евреин с нож в ръка, и наръга с байонет евреина и семейството, което той защитаваше. Белегът още беше прясна червена линия. Шевовете се виждаха. След време щеше да се превърне в знак за смелостта на шурмовака и магнит за жени.

Кубелвагенът зави, а камионът и полуверижната машина зад него го последваха. Калният път водеше нагоре по хълм до стара къща близо до върха. Йекел спря до предната врата. Камионът застана до него, а полуверижната машина заобиколи сградата, за да попречи на всеки, който се опита да избяга отзад.

Крол отиде до вратата и потропа по дървото с юмрук в ръкавица.

– Отворете – излая на гръцки.

На млади години беше изучавал древната форма на езика. Научаването на модерната не беше трудно.

– Ние сме от Вафен-СС. Тук сме, за да претърсим имота ви за еврейски бегълци. Заповядваме ви да ни пуснете незабавно!

Отстъпи назад и зачака нетърпеливо. Зад него хората му приготвиха оръжията си. Отвътре се чуваше нещо.

– Колко време да им дадем? – попита СС обершурмфюрер Раше.

– Трийсет секунди – каза Крол на старши лейтенанта си. – След това разбиваме вратата.

Раше се усмихна и очите му, изпълнени с лудост, се разшириха:

– Дано не бързат.

Посегна към ножа в калъфа на колана си. Дръжката му завършваше с *тотенкопф* – „мъртвешката глава“ на СС.

– Обичам да наказвам хора за назидание.

– Отворете вратата незабавно! – изкрещя Крол. Чу гласове зад вратата. Живеещите в къщата не се подчиниха веднага, значи, криеха нещо. – Имате десет секунди! Девет! Осем! Седем!

Тежко резе изщрака и вратата се отвори. Възрастен мъж погледна нервно навън:

– Какво искате?

– Чу ме – избухна Крол. Блъсна вратата и старецът залитна назад. – Ти ли си Алексо Патрас?

– Аз съм – отговори Патрас.

– Кой друг е в къщата?

– Жена ми Кайра, двамата ми синове и жената и дъщерята на големия ми син. Нямаме какво да крием тук, прости земеделци сме.

– Има още петима – каза Крол на хората си и отново се обърна към Патрас:

– Всичките да дойдат веднага. Който не е тук до минута, ще бъде застрелян, когато го открием.

Вдигна ръка и демонстративно загледа часовника си.

Патрас веднага извика останалите. Съвсем скоро коридорът беше пълен с хора – една старица и съпруг и съпруга на около трийсет години. Младата жена, уплашена, държеше шестгодишно дете на ръце. Германецът отново погледна часовника си:

– Къде е синът ти? Времето му изтича!

– Динос – извика Патрас, сякаш го умоляваше да бърза.

Секундите отминаваха, а Раше се усмихваше все по-широко, докато опипваше ножа си. Някъде в къщата се тресна врата.

Чуха се стъпки, все едно някой бяга, и мъж на около двайсет бързо влезе в коридора.

Крол го изгледа студено.

– Защо се криеше от нас? – попита на гръцки.

– Не... Не се криех – каза младежът. – Бях в мазето. Не ви чух.

– Претърсете мазето – заповяда Крол. Не вярваше на тези думи. – Търсете капаци на пода, скрити врати – места, където може да се крият хора.

Раше се обърна към един от шурмоващите си:

– Ротенфюрер! С мен.

Тантурест, кръглолик мъж, на име Шнайдер, тръгна с него. Сложи ръка на устата си, за да не се изкашля.

Крол изчака хората му да претърсят къщата. Един по един те се връщаха при него и докладваха, че не са открили следа от

бегълци. Стариат Патрас изглеждаше облекчен, но нацисткия командир забеляза, че напрежението в синовете на земеделеца нараства – особено в по-младия.

Само Раше и Шнайдер още не се бяха върнали.

– Обершурмфюрер! – извика Крол. – Открихте ли нещо?

След кратка пауза дойде отговорът:

– Не съм сигурен. Валтер там ли е? Трябва да премести нещо.

Крол погледна към огромния шурмовак, чиято глава стигаше едва на няколко сантиметра под гредите на тавана.

– Шурман, отиди да му помогнеш.

Валтер изпъна ръка в хитлеристки поздрав. Пръстите му обелиха мазилката на тавана.

– Веднага, хер шурмбанфюрер!

Приведе се, за да мине през вратата, и тръгна към мазето.

Сега двамата братя определено се притесниха. Не, осъзна Крол, цялото семейство се притесняваше.

– Ако криете евреи там, ще получите същото отношение като тях – предупреди групата той. – Предайте ги сега и може да проявя милост.

Стариат Патрас поклати глава.

– Къщата е стара, има много скривалища. Но не крием никого, кълна се.

– Предпочитам сам да преценя това – отговори Крол с насмешка.

Заслуша се в ударите, които се чуваха отдолу.

И тогава...

– Шурмбанфюрер! – извика Раше. – Елате бързо!

– Доведете и тях – каза Крол на хората си.

Нацистите поведоха пленниците, като ги заплашваха с оръжие. В мазето се влизахте през крива врата в задната стена на тясно килерче. Стръмно стълбище от избелели камъни водеше надолу. Примигващ фенер осветяваше слабо помещението в дъното. Водачът на СС обърна внимание на излъсканите вдлъбнатини на всяко стъпало – тук редовно минаваха хора от много време насам.

Стигнаха до края на стълбището. Под светлината на фенера се виждаше място, подобно на малка пещера. До стените имаше торби и кутии. Иззад един тъгъл се чуваха пъшкания от

изтощение. Зад него Крол откри тримата си подчинени. Изглежда, бяха стигнали до задънена улица. Валтер обаче беше успял да пхне дебелиите си пръсти в процепа, скрит зад някакви бъчви, и дърпаше. С всяко дръпване се чуваше скърцане на дърво.

– Тук има скрита врата – обясни Раше и посочи бледа линия, минаваща през плочите. – Не можем да я отворим.

Крол извади люгера си и се обърна към Патрас, след като семейството му беше вкарано в подземието.

– Как се отваря? Кажете ми веднага или ще застрелям жена ти!

Насочи оръжието към главата на старицата. Тя се задъха от страх.

Тягостна тишина... После по-младият син блъсна майка си настрани и скочи към Крол...

В тясното пространство изстрелът беше оглушителен.

Кръв бликна от раната на гърлото на Динос. На слабата светлина изглеждаше почти черна. Крол отстъпи назад. Младият мъж се строполи в краката му. Старицата извика.

– Отворете вратата! – изкрещя водачът на нацистите.

Момиченцето изпищя, уплашено, когато есесовците блъснаха родителите му в стената.

– Отворете вратата или ще ви избия!

– Чакайте, чакайте! – извика ужасеният Патрас. – Ще отворя!

Големият му син му закрещя в несъгласие. Продължи да крещи дори когато към него насочиха оръжия, но Патрас отиде до стената и премести купчина кутии. Зад тях на нивото на пода имаше малка дупка. Старецът пхна ръка в нея и склочи пръсти около скрит лост.

Чу се щракване зад скритата стена.

– Сега ще се отвори – каза Патрас на Крол. – Моля ви, пуснете семейството ми.

– Колко хора криете? – попита германецът.

– Не крием никого. Това е просто стая. Вземете каквото искате и си вървете, моля ви!

Синът му отново възрази:

– Татко, не! Не ги пускай в светилището!

Последната дума прикова вниманието на Крол.

– Какво светилище? – каза той. – Какво има там?

Изражението на лицето на Патрас показваше, че гъркът е в конфликт със себе си – не искаше да издаде тайната си.

– Това... Това е наследството на семейството ни – каза той накрая. – Пазим го от много поколения... От много векове.

Крол го огледа за секунда, после се обърна към Валтер:

– Отвори.

Едрият мъж отново пхна пръсти в процепа. Този път му беше лесно да дръпне. Скрытата врата се отвори широко.

Нацистският водач освети с фенера си мрачното помещение. Още едно стълбище водеше надолу. Крол насочи светлината натам. Долу имаше стая.

– Щурмбанфюрер – каза един от щурмоваците, тънколикият Гаусман, когато Крол започна да слиза, – ако там има хора, може да са въоръжени.

Крол спря и обърна фенера си към пленниците.

– Ако долу има хора, избийте семейството.

Гърците не реагираха – явно не разбираха немски.

– Но не мисля, че този ме лъже. Раше, ела с мен.

Второто стълбище изглеждаше дори по-старо от първото. Стените бяха от камъни с неправилна форма, които не бяха слепени с хоросан, а ги крепеше тежестта на камъните отгоре. Долната стая обаче беше построена с повече старание, както Крол видя, когато стигна до нея. Елегантни колони подпиряха тавана на кръглото помещение. „Старогръцка архитектура – помисли си Крол. Насочи фенера към най-близката колона. – Но е от следкласическия период...“

Насочи светлината към центъра на стаята и замръзна на място.

– Господи! – възкликна.

Удивлението превърна гласа му в шепот.

Светилището беше пълно със съкровища.

Злато и сребро проблясваха навсякъде, където попадеше светлината на фенера му. Монети, бижута, статуетки, дори брони и оръжия. Плячка за няколко живота. Сред всичко това имаше нещо, което изглеждаше не на място – часовников механизъм, бронзов или месингов. Крол веднага реши, че това е било добавено по-късно към колекцията. Погледът му беше привлечен от фигура в далечния край на стаята. Мраморна статуя на мъж, по която все още се виждаха люспици цветна боя, гледаше стаята, изпълнена с чудеса.

Крол чу Раше да възкликва, но не обърна внимание на оберщурмфюрера. Вместо това се приближи до статуята. Светлината улови думата на постаментата и „ανδρε'ας“ – „Андреас“. Често срещано гръцко име, но какво беше направил този мъж, за да заслужи такава почит?

Раше размахваше развълнувано фенера си над лъскавите съкровища.

– Това е цяло състояние! – каза той. – Сигурно струва милиони марки, а тези селяни го криеха от нас!

– Не само от нас – каза Крол, докато оглеждаше по-подробно някои от предметите.

Надписите върху тях бяха на гръцки – на *старогръцки*.

– Тези неща са на хиляди години.

Крол освети надпис, резбован под името на постаментата.

– Тук пише „Слуга и приятел на цар Александър“... За Александър Велики ли става дума? Трябва да е за него!

– Щом казвате, значи е така, щурмбанфюрер – каза Раше. – Не съм учил гръцки.

– Винаги трябва да изучаваш миналото, оберщурмфюрер – отговори Крол, докато четеше с все по-голям интерес. – От него можеш да научиш много. Особено от историята на Александър Велики. Той е роден в този край, близо до Пела – това е била столицата на Македония.

Крол отстъпи назад.

– Александър беше героят на детството ми – каза той. – Най-великият пълководец в историята на човечеството. Никога не е губил битка. Завладял по-голямата част от познатия свят, преди да навърши трийсет. Какво ли щеше да постигне, ако бе живял по-дълго?

– Щурмбанфюрер – отговори Раше.

Това очевидно не го интересуваше. Беше отишъл при една купчина монети.

– Простак – промърмори Крол и продължи да чете.

В текста със сигурност ставаше дума за Александър Велики.

– Тези дати са доста след смъртта на Александър. Но този Андреас... Тук пише, че лично е познавал Александър...

Крол огледа статуята. Човекът беше изобразен като старец, с плешива глава и дълга брада, но все пак изправен като

младеж. Малкото люспици боя, останали по лицето, създаваха впечатлението, че статуята го гледа почти предизвикателно.

– Андреас, Андреас... – прошепна той, докато се опитваше да си спомни нещо.

Името имаше връзка с Александър, но тя му се изплъзваше...

Изведнъж се сети.

Рационалната част от ума му веднага отхвърли мисълта като безумие. Нямахме как това да е истина! Но...

Погледът му попадна на нещо зад статуята – питос, глинена делва, висока колкото човек и широка един метър. Върху нея бяха изписани още гръцки думи. Крол отиде при делвата и прочете част от тях, после се изправи на пръсти, за да огледа широкото ѝ гърло. Беше запечатано, с черна смола около сребърната запушалка. Ръбът също беше посребрен, все едно отвътре делвата беше покрита с безценния метал.

– Сребро – каза Крол на глас.

Колкото и абсурдна да изглеждаше, връзката между Андреас и македонския завоевател вече се затвърди в ума му.

– И злато – каза Раше.

Монети дрънкаха в пръстите му.

– Забрави златото. Може би сме попаднали на нещо поценно. – Крол се обърна, но пренебрегна объркания поглед на подчинения си. – Старецът и семейството му. Доведете ги тук!

Раше изкрещя заповед нагоре по стълбите. Останалите живи членове на семейство Патрас бързо бяха доведени в скритата стая. Тревогата им, предизвикана от разкриването на тяхната тайна, контрастираше с удивлението и чистата алчност на лицата на нацистите.

– Андреас – каза Крол на стареца на гръцки и посочи статуята. – Този, за когото го мисля, е, нали? Андреас, готвачът от „Александриада“¹?

Пораженският тон на стареца показва на Крол, че е бил прав.

– Той е.

Командирът посочи към питоса:

---

¹ Антична героично-историческа фантастична повест за живота и победите на Александър Македонски, написана през III век. Приписвана е на Калистен, но авторът е анонимен и е останал в историята с името Псевдо-Калистен. – Б. пр.

– Тогава делвата... В нея наистина е това, което Андреас е намерил в Царството на мрака?

Синът на Патрас погледна баща си разтревожено.

– Откъде знае това? – изсъска той.

Раше допря ножа си до гърлото му като предупреждение да мълчи.

Крол погледна пленника подигравателно.

– Да не мислите, че ние, германците, сме необразовани разбойници? Разберете, Гърция вече не е центърът на цивилизацията. Да, знам за Андреас, знам и какво е открил. Но мислех, че това е само легенда, поредната измислица в „Александриада“.

– Андреас е написал „Александриада“ – отговори Патрас с гордост, въпреки страха. – Скрил е истината в измислицата. – Посегна с ръка към невзрачно ковчеже от дърво и метал. – Тук има копие от неговия оригинал.

Сърцето на нацисткия водач се изпълни с копнеж да отвори ковчезето и веднага да прочете древния текст, но той го потисна. Първо по-важни въпроси трябваше да получат отговор.

– Защо е скрил истината?

– За да я разкрие само някой, който вярва, че е достоен наследник на Александър.

Раше вече губеше търпение заради разговора на гръцки.

– Шурмбанфюрер, за какво говорите? Вече намерихме съкровището им. Какво още искаме от тях?

– Информация – каза му Крол. – С това се печелят войни, не с танкове и куршуми. Казах ти, трябва да се учиш от историята.

Обърна се към питоса и направи знак на Йекел да дойде при него.

– Отвори делвата.

– Тъй вярно – отговори Йекел.

Вдигна оръжието си и го насочи към гърлото на питоса.

Крясъкът на Крол „Не!“ и ужасеният вик на Патрас „Охи!“ дойдоха едновременно.

– Идиот – изръмжа нацистът. – Използвай ножа, не пистолета. Махни запушалката.

Щурмовакът прибра пистолета и извади бойния си нож. Крол го гледаше как разхлабва запушалката, после се обър-

на отново към гърците. Възрастните изглеждаха възмутени от отварянето на голямата делва. А може би се страхуваха? Крол отново погледна текста върху питоса.

Още думи за Александър, но от историческа перспектива.

Андреас може да е познавал великия цар, но тези думи бяха написани много след смъртта му.

Значи, ако Андреас *лично* е написал „Александриада“, в питоса вероятно имаше нещо легендарно...

Чу се изпукване, когато Йекел махна парче от смолата. Хвърли го настрани и посегна към самата запушалка. Още смола се напука и падна. С рязко метално стъргане капакът помръдна.

– Сега внимавай – каза Крол, но Йекел си беше научил урока.

Използваше ножа като лост, за да повдигне запушалката. Наистина беше от солидно сребро, но водачът на нацистите сега се интересуваше не толкова от стойността на метала, колкото от съдържанието на питоса. Бутна Йекел настрани и скочи на постаментата на статуята, за да погледне в делвата.

Под светлината на фенера нежно проблясваше вода. Делвата беше пълна почти догоре – стотици литри, може би и повече. Крол се наведе още малко. Докато се опитваше да запази равновесие, за секунда мръдна фенера.

Блясъкът остана, дори след като светлината се отдръпна.

За момент си помисли, че си е въобразил, но същото се случи и когато свали фенера, за да провери.

– Йекел, насочи фенера си към пода – заповяда Крол. – Раше, Гаусман, вие също.

Щурмоваците се подчиниха. В стаята настана почти пълен мрак, когато Крол изключи своя фенер.

Водата в питоса блестеше и искреше, но нямаше мехурчета. Имаше светлина.

Беше бледа като лунна светлина, отразена от локва в мъглива нощ, но се виждаше.

– Какво има, щурмбанфюрер? – попита Раше.

– Чакайте – каза Крол.

Включи отново фенера и внимателно топна малкия си пръст във водата.

Това, което усети, го накара да потръпне.

– Щурмбанфюрер! – каза Раше отново, притеснено. – Добре ли сте?

– Да, да – отговори Крол и отново топна пръст в питоса.

Този път беше подготвен. Не потрепери. Кожата му изтръпна съвсем леко – все едно беше изтръпял лек токов удар.

Крол дръпна ръката си и се замисли за момент. След това гребна с длан малко от заредената с енергия вода и я вдигна към устата си...

– Това не е за вас – каза Патрас.

Крол го изгледа остро.

Макар да беше обграден от есесовски щурмоваци, заплашващи семейството му, старецът беше готов да им се противопостави.

– Ти кой си, че да решаващ? – попита Крол на гръцки.

– Ние сме потомците на Андреас, някога скромнен готвач, а след това пазител на Извора на безсмъртието. От две хиляди години пазим неговото светилище от тези, които се мислят за по-добри от великия цар. Ти в това ли вярваш, германец? Вярваш ли, че си достоен наследник на Александър?

Крол настръхна при тези думи.

– Третият райх ще бъде най-великата империя в историята на този свят. Да.

– Но ти не си неин водач.

– Аз действам в името на нейния водач Адолф Хитлер. Затова аз съм достоен. Защото Хитлер е най-великият водач в историята.

Доволен от тази неоспорима логика, Крол се усмихна самодоволно.

Патрас не беше впечатлен.

– Вярвай в каквото искаш. Тази вода не е за теб. Първоначално Андреас решил да я запази за себе си, а не да я сподели с Александър, и макар че скоро съжалил за това, вече било твърде късно.

– Значи, тази вода е онази от „Александриада“, нали?

Старецът кимна.

– Да.

От вълнение Крол почти остана без дъх. Беше прав – в сравнение с водата, златото и сребротото не струваха нищо.

– И... Ти знаеш къде е изворът?

Патрас поклати глава.

– Не. Това светилище е в памет на делото на Андреас. Той се е родил тук, но това не е неговата гробница. Той е погребан при извора. – Поведението на Патрас се промени отново. Сега той изглеждаше почти снизходително, като учител, гледащ учениците си отгоре. – Пътят към извора е скрит, но започва тук. Ако наистина се мислиш за по-добър от Александър, може би *заслужаваши* да го намериш.

– Разбира се, че заслужавам – избухна Крол.

С тези думи вдигна ръка и отпи от водата. Лекото изтръпване се усещаше по-силно на езика му. Изпи водата. За момент не усети нищо. А след това...

– Добре ли сте, шурмбанфюрер? – попита Раше и освети лицето на командира си с фенер.

Крол примигна раздразнено.

– Махни тази светлина. Да, добре съм. Аз...

Спря. Странно усещане се надигна в него – минаването на изтръпването през всяка частица от тялото му беше почти главомайващо.

– Водата... Може да е застояла. Или дори да е отровна – каза Раше.

– Добре съм – повтори Крол.

Усещането беше отминало, но той знаеше, че с него се е случило нещо добро – нещо *забележително*. Познанията му за „Александриада“, за която беше чел рецензия на гръцки като студент, му подсказаха какво може да е.

Взе решение.

– Затвори делвата – нареди на Йскел. – Върни запушалката на мястото ѝ и я запечатай с нещо. Не искам да загубим дори капка от това вътре.

– Какво е това вътре, шурмбанфюрер? – попита Шнайдер.

Беше обгърнал с ръце снахата и внучката на Патрас. Дори на слабата светлина Крол виждаше, че Шнайдер е заровил пръсти в дългата тъмна коса на жената и бавно я гали.

– Нещо, което ще ни направи богати. Всички ни. Сега слушайте. Гаусман, доведи онези отвън тук. Искам целият отряд да чуе това.

– Ами пленниците в камиона, шурмбанфюрер? – попита Гаусман.

– Екзекутирай ги. Искаш това, откакто ги арестувахме. Сега ти е паднало.

Гаусман се изненада, но и се зарадва. Студена усмивка разполови лицето му, когато той отговори:

– Тъй вярно.

Качи се бързо нагоре по стълбите.

– Ако може да попитам, щурмбанфюрер – каза Раше, като едва успяваше да скрие нетърпението си, – за какво става дума тук?

– Става дума за дълъг и благодатен живот, Раше – каза му Крол.

Слезе от постаментата и зачака. Отгоре се чуваха приглушени изстрели.

Пленниците потрепериха. Момиченцето щеше да се разплаче. Шнайдер го погали по косата.

– Тихо, мъничката ми – каза и се усмихна като змия.

Детето зарови лице в шията на майка си.

Останалите щурмоваци дойдоха в светилището. Гледаха съкровищата с благоговение.

– Остер, по-бързо – каза Крол.

Изчака и последният да влезе, после пристъпи напред, за да се обърне към хората си.

– Мирно!

Тези, които не държаха семейството на Патрас, застанаха в стойка.

– Искам всички да ме слушат внимателно. Видяхте какво има в тази стая. Пълна е със съкровища... Ще ги вземем.

Алчни очи се разшириха от удоволствие.

– Но златото, среброто и скъпоценните камъни *не са* единствените ценности тук. Водата в тази делва – той посочи към нея – е най-ценното. По-късно ще обясня защо, но засега искам да стане ясно, че никой извън нашия отряд не трябва да знае за нея. *Никой*. Който не е с мен, да излезе сега.

Крол огледа хората си. Не очакваше никой да излезе и наистина, никой не излезе.

– Добре. Ето какво ще направим. Ще затворим това мазе и ще пазим къщата, докато уредим безопасното, и незабележимо, изнасяне на съкровището от страната.

Раше погледна към Патрас и семейството му.

– Ами те?

Крол впери поглед в стареца и той му отвърна със същото.

– Вече знаеш. Мисля, че и те знаят – каза и продължи на гръцки: – Ще вземем всичко, което намерихме тук.

Патрас кимна примирено.

– Ами семейството ми? Моля ви, те нищо не са направили. Внучката ми... Тя е дете. Поне тя заслужава да живее.

Есесовският командир погледна към момиченцето и се намръщи на Шнайдер, който неохотно дръпна ръката си от косата на детето.

– Добре. Давам ти дума – каза на Патрас и отново заговори на немски: – Изведете ги и ги убийте. Всичките. И детето.

Есесовците обградиха пленниците и ги заблъскаха към стълбите.

Патрас се опита да успокои семейството си, но всички разбираха какво ще стане. Четиримата прегърнаха момиченцето, докато ги извеждаха.

Раше ги изпрати с поглед, после се обърна към Крол.

– Щурмбанфюрер, съгласен съм, че трябва да вземем съкровището, но трябва да знам какво ѝ е важното на тази вода? Как е възможно да е по-ценна от златото?

Крол се усмихна.

– Оберщурмфюрер Раше, кое е по-ценно за човека? Златото или животът му?

Този въпрос беше объркващ за Раше.

– Ако човекът не е глупак, животът, разбира се.

– Разбира се. Сега ми отговори на един въпрос. Колко злато си готов да дадеш, за да живееш вечно?

– Не знам... Предполагам, много... – За малко Раше отклони поглед към питоса, после отново погледна към командира си. – Чакайте, да не мислите...

– Знам – прекъсна го Крол. – В момента, когато отпих от водата, вече знаех. Много отдавна някой е открил тайната на безсмъртието. – Командирът се усмихна по-широко. – Сега тя принадлежи на нас.